

Paras kolmesta

Vuoden 1990 jalkapallon MM-kisoista Roomasta jäi historiaan muutakin kuin pallon potkinta. En edes muista kuka voitti mestaruuden. Muistan kuitenkin kolmen tenorin ja Zubin Mehtan johtaman orkesterin Caracalla-kylpylän raunioilla antaman konsertin. En tietenkään nähnyt sitä paikan päällä vaan suorana lähetyksenä telkkarista. Konsertista julkaistuista levyistä ja videoista tuli sittemmin myyntimenestyksiä.

Nämä tenorit ovat tietysti Plácido Domingo, José Carreras ja Luciano Pavarotti. Jostain syystä heidät yleensä mainitaan tässä järjestyksessä. Minulle se on ollut alusta pitäen itsestään selvä paremmuusjärjestys. Olen sittemmin päässyt heistä jokaisen konserttiin, mutta en ole koskaan kokenut tenoreita yhdessä. Ehkä parempi niin.

Jokainen näistä kolmesta tunnetusta oopperalaulajasta on luonut uransa nimenomaan oopperalavoilla. Heidän repertuaarinsa on uskomattoman laaja. Ennen Rooman konserttia kaikkien kolmen uraan on sisältynyt myös sivuhyppyjä. Domingo lauloi argentiinalaisia tangoja, Carreras esiintyi West Side Story:ssa ja Pavarotti jopa pelle-elokuvassa. Tällaiset eivät ole mitenkään himmentäneet laulajien pääuraa. Myöhemmin monet isoista yhteiskonserteista olivat ilmaisia.

Vaikuttavimman uran on toteuttanut Plácido Domingo, oikea madrileño, vaikka onkin asunut pitkään Meksikossa. Uskomattoman monien oopperaroolien lisäksi hän on toiminut kapellimestarina ja oopperajohtajana mm. Los Angelesissa ja Washingtonissa.

Los Angelesin ooppera vieraili Savonlinnassa vuonna 2001 vähän ennen, kun Domingo nimitettiin sen johtoon. Esitykset toteutettiin Euroopasta kokoon kyhätyin sijaisvoimin. Domingo lausui painokkaasti ennen vierailua, että idea ei ole oikein hyvä. Eikä tulos todellakaan ollut kummoinen.

Pääsin parisen viikkoa sitten paalupaikalle. Teatro Real oli ostanut Pariisissa tuotetun Franco Alfanon operan Cyrano de Bergerac Madridiin. Tuntuu tietysti vähän kummalta, että suuretkin talot lainaavat toistensa tekeleitä. Se on kuitenkin tosiasioiden tunnustamista. Näin esitys voidaan toteuttaa paljon halvemmalla. Ja jos tulos on hyvä, niin mikäpä siinä.

Koska matka suuntautui muidenkin pelien takia tähän mañana-maahan, katselin kalentereita. Vasta lippuja varatessani äkkäsin, että vau! Cyranon osan esittää itse Maestro. No, parhaat paikat olivat jo tietysti menneet, mutta kyllä piippuhyllyltäkin kuulee.

Espanja elää taloudellisesti kohtalonhetkiä, vaikei sitä terasseilta seurattuna oikein huomaakaan. Kansalaiset ovat menettämässä toivonsa. Lehdissä ilmestyy jatkuvasti merkkihenkilöiden kirjoittamia hengennostatuskolumneja.

Cyrano de Bergerac -oopperan ensi-iltaa edeltävänä päivänä isossa lehdessä julkaistiin Plácido Domingon kirjoitus España, lo que nos une, Espanja, mikä meitä yhdistääkään. Kirjoituksessa Domingo käski kansalaisia kunnioittamaan espanjalaisia perusarvoja ja tapoja kuten kulttuuria, ruokaa ja iloa sekä kansallisurheiluja jalkapalloa ja härkätaistelua.

Mutta Cyranoon. Domingo on 71-vuotias. Hänet oli maskeerattu pitkätukkaiseksi isonenäiseksi ranskalaiseksi 1600-luvun runoilijaksi. Rooliasussaan hän vaikutti hyvin solakalta, mikä saattoi johtua vaatteista.

Mutta kaikkea ei saa aikaan vaatteilla eikä meikeillä. Yli seitsenkymppinen Plácido Domingo hyppelehti näyttämöllä kuin nuorukainen ja lauloi kuin hurmaava ensirakastaja. Takaparvellakin pulssi nousi, selkäpiitä karmi ja iho pysyi kananlihalla.

pajen